

NURIYE ECMEL

ALYANAK PROJESİ

MERVE ÖZCAN

GÜLCE
ÇOCUK'timas

I. BÖLÜM

Tak! TAK!
tak! tak!

Bismillah... Neler oluyor!

Yatağımın altındaki bu ses de ne!

TAK! tak!

Geceleri gıdıklamasından dokunmasından korktuğum canavar mı bu? Gıdıklamasından korktuğum için ayağımı yorganımın altından çıkarmamamdan mı sıkılmıştı?

Sonunda canına tak etti de "E ayağını çıkar da bi gıdıklayalım." mı diyecek?

tak!

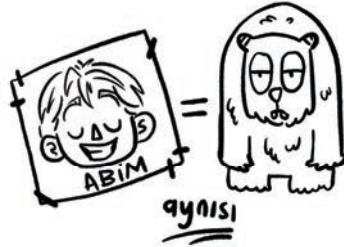
Bismillah tövbe...

Yapılması gerekeni yaptım. Avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.

"ANNEEEEGŪŪ!!!"

“Şşş bağıрма Nuriye!” Bu ses, canavar?
“Kahvaltıya uyandırmak için geldim, sana da iyilik yapılmıyor.”

Yok, abimmiş...
Yani canavar sayılır.

Yatağımın altından sürüne sürüne çıktı. “Hadi çabuk oyalanma, kahvaltı hazır.” dedi ve odadan çıktı.

İşte benim tuhaf hayatım yine müthiş bir şekilde başlamıştı. Hayatımı sevmediğimden değil, çok severim hatta bayılırım ben hayatıma. Ama abimin şakalarını çıkarırsak daha çok bayılırım.

Neyse hayatımda bazı önemli şeyler oldu, kahvaltı masasına koşmadan önce hemen onların listesini yapayım:

1-

Geçtiğimiz Ramazan'da ilk orucumu tutmuştum. Önümüzdeki Ramazan için de beş gün oruç tutmaya karar verdim. Bakalım, inşallah.

2- Artık yeni bir bisikletim var! Hem de kırmızı; yani süper bir şey. Anneannem doğum günü hediyesi olarak aldı; canım benim.

3- Dört tane sure ezberledim camide. Maşallah bana, annem öyle diyor.

yanlış yazdım

5

4

Artık öğlen namazlarını kılmaya başladım. Anneannem bana çiçekli bir seccade bile dikti. Artık namaz kılmak benden sorulur... Sorulacak yani bir süre sonra.

"Ubeyd, kardeşine bak oğlum! Galiba yeniden uyudu."

Neyse, sonra konuşuruz. "Yok annecim yok; uyandım, geliyorum."

2. BÖLÜM

Hemen camiye gitme eteğimi giydim. Sarı tişörtüme acayip yakışan başörtümü de takıp dışarı çıktım. Bir Koşu Hafsa ve Feride'nin zilini de çaldım ama ikisi de daha yeni hazırlanıyordu.

"Ohoo... Ben gidiyorum siz gelin arkamdan, ne yapalım." dedim, Koşa Koşa camiye vardım.

Bugün dersimi Osman Hoca Amca'ma verdikten

sonra öğlen namazımı kılıp hemen geri dönecektim. Çünkü annem bir sürü limonata yapmıştı.

Üç şişesini de satmama izin vermişti.

Sonunda herkes toplandı, dersimizi de bir güzel yaptık. Yalan olmasın o kadar da güzel değil. Çünkü ezberimi veremedim, yarısından sonrasını unuttum gitti. Neyse moral bozmak yok, yarın hâllerimiz inşallah.

Hep birlikte namazımızı kıldıktan sonra evli evine, köylü köyüne... Hemen ayakkabılarımı giymeye koştum.

Ama o sırada Osman Hoca Amca'mın camideki amcalarla olan konuşması da dikkatimi çekti doğrusu. Ayakkabılarımı bırakıp şöyle bir dinledim...

"İki sokak yukarıdaki Öykü Apartmanına yeni taşınan tanıdık bir ailemiz var. Ama durumları biraz sıkışık, zordalar. Çocukları da var, okul çağında. El ele verip bu ailemize bir yardım etsek diyorum..."

Caminin tam bu köşesinden üst kata baktım. Buradan "Yardım Derneği Genel Ofisi" tabelamız görünüyordu. Onu Osman Hoca Amca'm bizim üç kişilik küçük yardım derneğimiz için yapıp oraya koymamıza izin vermişti.

O bizimdi, bizim yardım derneğimizdi! Şimdi el ele verilecekse, yardım edilecekse biz ne güne duruyoruz hey!

Henüz bir ismi olmayan ama çok işler başarmış (ya da çok işler başarmak istemiş) olan yardım derneğimiz ne güne duruyor!

Açılın, ben yardım derneği başkanıyım!

3. BÖLÜM

Feride'yle Hafsa'yı yanına alıp durumu anlattım. Sonuçta onlar da bu yardım derneğinin diğer üyeleriydi. Hep birlikte Osman Hoca Amca'mın yanına koştuk.

"Osman Amca, bir yardım işi varmış galiba. Nedir, hadi anlat bize de." dedim.

Bize baktı, sonra birden gülmeye başladı. "Yahu siz ne iyi, ne tatlı

çocuklarsınız. Allah sizi sevsin!” Biraz daha güldü. Tamam Osman Amca'cım, yeter bence.

Allah sizi sevsin♡
(ne güzel dua he)
(Yıldız verdim★)

“Derneğinizin bütçesi nedir bakayım?” dedi.

“Sana ne kadar lazım?” dedim, o sırada aklımdan derneğimizin kumbarasındaki parayı hesaplamaya çalışıyordum.

“Bize biraz fazla lazım çocuklar.”

Düşündüm... Düşündüm... Heh, tamam. “Bizde yetmiş iki lira var, bundan daha mı fazla lazım?”

“Evet, çok daha fazla lazım! Ama siz yine de getirin isterseniz, üstünü de biz tamamlarız.”

“Bugün limonata satacağız ama Osman Amca, istersen çok daha fazlasını da getiririz yani. Sen ne kadar lazımsa söyle bize.”

“Evet evet Osman Amca!” dedi Feride de bana destek çıkarak. “Biz hâllederiz.”

Parmağını kaldırdı, “Pekâlâ, o hâlde size görev.” dedi. “Eve gidip ailelerinize de konuşun bakalım. Siz bu yardım için neler yapabilirsiniz, yarın konuşalım.”

“Tamam tamam, sen hiç merak etme.” dedim. Demek çok daha fazla lazım...

4. BÖLÜM

Eve gidene kadar bir sürü şey konuştuk. Satacak bir oyuncağımız da kalmamıştı, zaten kullanmadıklarımızı satmıştık.

Acaba abimin bir şeylerini satabilir miydim ki? Yok ya... Abim bir kere "Hakkımı helal etmem bak." demişti. Habersiz yapamam.

E ama o bana şaka yapınca ben de hakkımı helal etmem diyeyim o zaman, yok yaa... Neyse konumuz o değil.

Evdekilerden, dayımlardan, anneannelerden falan para toplasam... Ama Osman Hoca Amca'm camidekilere söylediysen demek ki çok para gerek, onu nereden buluruz ki?

Neyse şu limonataları bir satalım da...

